

Wren Greenrock seiso i makuuhuoneessaan Anadawnin palatsin länsitornissa ja katseli, kun kuu kohosi kaukaisten puiden ylle. Tähdet pilkuttivat musteenmustaa taivasta. Illan tyyneydestä huolimatta Wren tuns i itsensä oudon levottomaksi – ikään kuin Eanan valtakunta ei suinkaan lepäisi vaan pikemminkin pidättäisi hengitystään.

”Joko olet seissyt tarpeekses i kuunvalossa haaveilemassa? Täällä kaivattaisiin vähän apua!” Rosen ääni lävisti hiljaisuuden kantautuessaan Wrenin korviin huoneen toiselta laidalta, jossa hän parhaillaan penkoi Wrenin vaatekaappia. ”Miten ihmeessä olet onnistunut saamaan aikaan tällaisen sotkun?”

He olivat vasta muutama tunti sitten palanneet ensimmäiseltä kuninkaalliselta kiertueeltaan ja huomanneet, että länsitornin makuukammio oli kunnostettu heidän poissa ollessaan. Viimeinkin Wrenillä oli ikioma huone.

Ja tietenkin Rose oli halunnut välittömästi tutkia sen.

Kiviseinillä riippui värikkäitä kuvakudoksia, jotka esittivät entisaikojen noitakuningattaria ja -kuninkaita, ja lattiaa peitti valtava matto. Huoneen keskiosaa hallitsi mahtava tammisänky, jossa oli ohut katos, kun taas sisäänkäyntiä varjosti koko seinän levyinen vaatekaappi. Huoneen viereisessä kylpykammiossa oli koristeellinen pukeutumispöytä, jonka laatikot oli täytetty mitä erilaisimmilla voiteilla ja väriaineilla,

purkeilla ja puteleilla sekä sellaisella määrällä koruja, että niiden paino olisi upottanut pienen laivan.

Wren oli odottanut kiihkeästi, että pääsisi vetäytymään uuden makuukammionsa rauhaan, mutta onnistunut kiertue oli valanut Roseen uutta puhtia, ja hän oli liian rauhaton asettuakseen levolle. Niinpä hän oli käynnistänyt välittömästi uuden hankkeen ja ryhtynyt tarmokkaasti järjestämään Wrenin koko vaatekaappia uudelleen. Toisinaan Wren näki yksinäisten housujen tai kuluneen saappaan sinkoutuvan lattian poikki.

”Eikö siivouksen voisi jättää huomiseen?” Wren ehdotti jo kolmatta kertaa. ”Tai vaikka unohtaa kokonaan?”

”Ei, ei, ei”, Rose mutisi ja nyrpisti nenäänsä mutaiselle mekolle. ”Kiität vielä minua, kun kaappisi on järjestyksessä. Wren, ihan totta, *kuinka* olet jo onnistunut sotkemaan joka ainoan vaatekappaleesi? Tätäkään leninkiä ei ole käytetty vielä kertaakaan!”

Wren hymyili muistaessaan kiertueen varrelta erään pitkävetetisen illan, jona oli keksinyt kätkeytyä matka-arkkuunsa ja loikata sieltä pelästyttyäkseen Rosen. Siskon äänekäs kirkaisu oli saanut vartijat ryntäämään hätiin. Kenties Wrenin olisi pitänyt ensin riisua matka-saappaansa pelastaakseen kaikki kauniit, käyttämättömät leninkinsä, mutta häntä kura, hiekka ja sotku eivät häirinneet. Kuninkaallisen palatsin komeudessa hän huomasi toisinaan ikävöivänsä Orthan kesytömiä rantoja, suolan tuoksua tuulella ja tyydyttävän mutaista lotsahdusta jalkojensa alla. Hän kaipasi kaarnan karheutta sormiaan vasten kiivetessään lähimetsän puissa aina vain ylemmäs – niin korkealle, että näki latvuksen lomasta aina horisonttiin asti.

Rose huokaisi silmäillessään taas yhtä tahriintunutta pukua ja mulkaisi pistävästi sisartaan.

Ohikiitävän hetken ajan Wren pohti, voisiko kiivetä ulos tornin ikkunasta, laskeutua maahan ja paeta aavikolle, mutta hänen jalkojaan

särki, eikä paon tuoma tyydytyskään olisi korvannut sitä läksytystä, jonka hän olisi palattuaan joutunut kestämaan. Hän tyytyi siis nutritamaan huuliaan kuulle kuin kiukutteleva lapsi.

Kolea tuuli alkoi puhaltaa kuin tyhjästä. Wren ojensi kättään salvakseen ikkunan ja tuli samalla vilkaiseeksi kuvajaistaan lasissa. Se sai hänet hätkähtämään: hän kavahti kasvojensa kalpeutta, kuoppia poskissaan ja uusia, hopeanharmaita raitoja hiuksissaan. Ne paljastivat, kuinka syvästi hän suri mumminsa Banban menetystä, ja muistuttivat karusti, ettei hän enää elänyt lapsuutensa maailmassa, jossa mummi oli aina seissyt vankkumattomasti hänen rinnallaan. Ne muistuttivat hänen särkyneestä sydämestään.

Ja silti maailma hänen ympärillään jatkoi kulkuaan. Yli kaksi kuunkiertoa oli kulunut siitä, kun kaksoiset olivat voittaneet Anadawnin taistelussa kapinalliset, jotka olivat yrittäneet syöstä heidät vallasta. Wren oli murtanut ikiaikaisen kirouksen, joka oli ammoin hajottanut noitien taikuuden viiteen haaraan ja tehnyt heistä myrskyntuojia, lumoojia, satureita, parantajia ja näkijöitä, ja Eanan jokainen noita oli jälleen saanut haltuunsa kaikki viisi taikuudenlajia. Näin oli viimeksi ollut yli tuhat vuotta aikaisemmin, ennen kuin heidän paha esiäitinsä Oonagh Tähtirinta oli särkenyt noitien taikuuden taistellessaan hyväsydämistä kaksoissiskoaan Orthaa vastaan. Wren ja Rose olivat puolustaneet yhdessä valtaistuinta mutta päättäneet taistelun jälkeen armahtaa ne, jotka olivat peloissaan nousseet heitä vastaan, jotta valtakunnassa voisi jälleen vallita rauha.

Tähän mennessä kaikki oli sujunut hyvin. Mutta syvällä sisimmässään Wren oli levoton.

”Ei tästä tule mitään”, Rose puuskahti. Hän seisoi ja mulkoili Wrenin vaatekaappia kuin se olisi henkilökohtaisesti loukannut häntä. ”Ensimmäinen paluumme jälkeinen kuninkaallinen määräys: sinä tarvitset oman ompelijan.”

”Ihan sama”, Wren tokaisi ja läimäytti ikkunan kiinni.

”Onneksi tiedän juuri oikean henkilön”, Rose jatkoi. ”Usko tai älä, hän on tehnyt tämänkin puvun.” Rose pyörähti esitelläkseen leninkiään. Uuvuttavan kiertueen jälkeenkin hän näytti täydelliseltä prinsessalta vaaleanpunaisessa puvussaan, jonka tiukasti nyöritetty miehusta oli somistettu kultabrokadilla. Hänen täydelliset, syvänruskeat kiharansa oli kiinnitetty soljella, jota koristi kukkiva ruusu. Hänen silmänsä loistivat kuin smaragdit, ja posket rusottivat hänen järjestelyään touhukkaasti Wrenin vaatteita.

Wren sipaisi hopeanharmaat suortuvansa korvan taakse, katsoi omaa ryppyistä, sinistä leninkiään ja toivoi, että osaisi pitää yhtä hyvää huolta ulkomuodostaan. Luottaa yhtä tyynesti tulevaisuuteen. ”Mitä tekisinkään ilman sinua.”

”Onneksi siitä ei tarvitse koskaan ottaa selvää.” Rose potkaisi lattialle lennähtäneen saappaan pois tieltään päästäkseen Wrenin luo. ”Tätä varten siskot ovat olemassa. Me huolehdimme toisistamme.” Hän rutisti lujasti Wreniä, ja hänen sylinsä lämpö karkotti kylmyyden. Rose irrottautui syleilystä, katseli Wrenin kasvoja ja mutristi huuliaan. ”Voi, Wren, näytät lopen uupuneelta. Sinun pitää ehdottomasti päästä lepäämään. Tarvitset unta. Paluamme jälkeen täällä riittää tekemistä.”

”Tuskin maltan odottaa”, Wren mutisi ja yritti kuulostaa edes ripusen innokkaalta.

Rose nauroi hänen surkealle yritykselleen. ”Nuku hyvin, Wren. Huomenna ryhdymme töihin ja alamme hallita toden teolla!” Hän hypähteli ulos huoneesta ja hyräili mennessään. Kun hän oli sulkenut oven jäljessään ja hiljaisuus laskeutui huoneeseen, Wren lysähti sängylleen, jolla tuttu, turkisvuorinen leninki lojui ryppyisenä kasana. Kai-vaustensa tuoksinassa Rose oli kai viskannut sen huoneen poikki.

Wren painoi kasvonsa pukuun ja hengitti villimäntyjen ja vasta sataneen lumen tuoksua. Hänen ajatuksensa liitivät jälleen kerran

Gevraan kuningas Alarikin, Torin ja Elsen luo. Mutta samassa hänen mielensä myrkytti muisto Oonagh Tähtirinnasta, joka tuhat vuotta uinuttuaan oli murtautunut vapaaksi jäisestä haudastaan Pohjois-manterella ja piileksi nyt jossakin Gevran villissä erämaassa.

Aika Gevrassa oli muuttanut Wreniä, vaikka hän varoi tarkoin näyttämästä sitä Roselle. Jäätään viimein yksin hän kuitenkin tunsi selvästi, että hänen rannettaan kihelmöi. Hän nosti hihaansa ja katsoi rosoista arpea, joka oli pian Anadawnin taistelun jälkeen saanut hopeanhoitoisen sävyn. Hän hiveli arpea peukalollaan, ja häntä alkoi äkkiä kuvottaa.

Hän kävi jälleen pitkäkseen, sulki silmänsä ja yritti kaikin voimin nukahtaa unohtaakseen kammottavan veritaian, johon hän ja Alarik olivat syyllistyneet Gevrassa. Sulkeakseen mielestään ikivanhan noita-kuningattaren, jonka oli vahingossa herättänyt, ja oudon arven, joka nyt oli osa häntä.

Vähitellen pahoinvointi alkoi väistyä, mutta syvä levottomuus oli tullut jäädäkseen.

Rose Valhart kulki Anadawnin hedelmätarhoissa hymy huulillaan. Tänä hänellä oli hennon vaaleanpunainen päiväpuku, samanvärisen kuin hänen nilkkojaan hipovat kevät kukat, ja hänen hiuksensa oli punottu yksinkertaiselle letille. Lasten nauru raikui puiden lomassa, ja Rose näki vilauksen nuoresta, eloisasta Tildasta, joka oli muuttanut palatsiin muiden Orthan noitien kanssa ja johti nyt muita noitalapsia hedelmäpuiden siimekseen. Joukko kikatti ja huuteli toisilleen nyhtäessään luumuja puista, ja ilonpito kuulosi niin riemukkaalta, ettei Rose millään hennonut moittia lapsia täydellisen hyvien hedelmien tuhlaamisesta.

Tuntui hyvältä olla kotona Eanassa. Ja sitäkin paremmalta tuntui päästä viimein hallitsemaan. Ryhtyä Wrenin kanssa rakentamaan heidän alamaistensa arvoista maata. Vaurasta, kukoistavaa valtiota, jonne kaikki olivat tervetulleita. Jossa he olivat turvassa.

Rose kompastui puunjuureen, ja hetkeksi hänen hymynsä hyytyi. Aamutuuli puhalsi yllättävän viileästi, ja hieroessaan koleutta käsi- varsistaan Rose katui, ettei ollut ottanut hartiahuivia mukaansa. Kylmyys antoi hänelle uutta ajateltavaa. Rose ei ollut unohtanut näkyä, jonka hän ja Wren olivat saaneet viikkokausia aikaisemmin – karmivaa välähdystä heidän ilkeästä esiäidistään Oonaghista, joka kulki nyt Gevran syrjäseuduilla.

Kaksoset eivät olleet sen koommin puhuneet asiasta, ja Rose kiitti tähtiä siitä, etteivät näyt olleet enää vaivanneet häntä. Mutta kiertueella hän oli monesti kuullut Wrenin itkevän unissaan tai nähnyt tämän hätkähtävän hereille ja tärisevän kauhusta. Rose ymmärsi syvässä sydämessään, että hänen turvallisuudentunteensa – varmuus itsensä, siskonsa ja kansansa tilanteesta – oli vain väliaikainen. Hän yritti kuitenkin järkeillä, että jokin uhkasi aina Eanaa. Oli turhaa pelätä tuntematonta.

Hän saattoi vain valmistautua parhaansa mukaan. Vahvistaa kuninkaallista armeijaansa. Lujittaa suhteita Eanan liittolaisten kanssa. Korjata omaa, rikkinäistä maataan. Osoittaa kansalaisille, että hän ja Wren olivat luotettavia hallitsijoita, jotka tekisivät mitä hyvänsä Eanan puolesta.

Sillä Eana oli Rosen sykkivä sydän. Hän tiesi sen olevan hänen elämänsä tarkoitus. Ja vaikka hän nautti estoitta hallitsijanelämän iloisista (hänen kruununsa oli jumalainen, puvustonsa loistelas ja linnansa mahtava), ennen kaikkea hän iloitsi saadessaan tehdä tärkeää työtä. Rose tiesi, että hän ja Wren tekisivät mitä tahansa suojellakseen ja puolustaakseen rakasta valtakuntaansa.

Etäinen korpin raakunta havahdutti Rosen mietteistään. Pohtiesaan tulevaisuutta ja sen mahdollisia vaaroja hän oli kadottanut puiden lomassa leikkivät lapset näköpiiristään. Hän pudisteli paheksuvasti päätään. Oonagh Tähtirinnan haamu ei totta vie tarvelisi hänen monivuotisen uurastuksensa tuloksia.

Kun nuorten noitien huumautunut nauru jälleen kaikui hedelmätarhassa, sen lomasta erottui selvästi myös surkeaa itkua. Rose kokosi helmansa ja kiiruhti kohti ääntä. Hedelmätarhan eteläpäässä Tilda seisoi nolon näköisenä selkä aita vasten. Hänen vieressään nyyhkytti Marie, ujo, nuori noita, ja piteli punoittavaa poskeaan. Muut lapset

kerääntyivät heidän ympärilleen, ja Rose huomasi, että kaikilla oli kädet täynnä luumuja.

”Mitä tapahtui?” Rose kysyi rauhoittaakseen järkyttyneitä lapsia.

”Hän heitti minua luumulla!” Marie osoitti syyttävästi Tildaa.

”Se oli vahinko.” Tilda muljautti silmiään. ”Sanoin, että ota koppi. Eikä hän ottanut. Millainen noita muka ei saa luumua kiinni?”

”Käytit myrskytaikuutta!” Marie syytti.

”Tietenkin käytin. Ja sinun olisi pitänyt käyttää omaasi ja lähettää luumu takaisin minulle. Mehän sanoimme, että olet liian pieni tähän leikkiin, ja tässä sitä ollaan”, Tilda moitti, mikä sai Marien nyhkyttämään entistäkin kovemmin.

”No niin, no niin”, Rose tyynnytteli, polvistui Marien viereen ja hieroi tämän selkää. Nopea sykäys parannustaikuutta sai Marien poskessa orastavan mustelman katoamaan. ”Meidän ei pitäisi käyttää taikuutta toisiamme vastaan.” Hän katsahti Tildaa ankarasti. ”Taikuus on asioiden korjaamista varten, muistathan?”

”Entä soturitaikuus? Soturit taistelevat”, huomautti noin kahden-toista vanha poika.

”Ei, vaan suojelevat”, Rose korjasi. ”Soturitaikuus kelpaa moneen muuhunkin asiaan kuin taistelemiseen. Se parantaa tasapainoa, ketteryyttä ja ilman muuta rytmitajua. Tiesitkö, että soturinoidat ovat mahdollisia tanssijoita?”

Poika tuhahti.

Rose huokaisi. ”Eikä herkullisia luumuja muutenkaan kuuluisi viskellä ympäriinsä”, hän huomautti ja loi Tildaan uuden, moittivan silmäyksen. ”Kyllähän sinä nyt sen tiedät.”

”Milloin Shen palaa?” Tilda kysyi kärttyisesti.

”En tiedä”, Rose myönsi. ”Tiedät, että hänellä on kädet täynnä työtä Auringon suuteleman kuningaskunnan hallitsijana.”

Tilda mutristi huuliaan, ja Rosen sydäntä vihlaasi. Hän tiesi, että Shen oli Tildan suosikkinoita. Tämä oli opettanut Tildan hallitsemaan soturinlahjojaan. Rose ymmärsi, että Tilda ikävöi Sheniä. Kuten hänkin.

”Olet paljon tylsempi kuin Shen. Tai Wren”, Tilda sanoi moittivasti ja pani kätensä puuskaan. ”Wren ei koskaan kieltäisi meitä leikkimästä luumusotaa. Hän leikkisi itse mukana.”

Rose puri huultaan ja yritti olla loukkaantumatta. Tilda oli vasta lapsi ja päälle päätteeksi poikkeuksellisen itsepäinen yksilö. Sitä paitsi hän oli oikeassa, niin paljon kuin Rosea sapettikin myöntää se. Wren olisi viskonut luumuja vikkellämmmin ja napakammin kuin kukaan muu.

”Ehkäpä”, Rose myönsi tyynesti. ”Mutta sen minä tiedän varmasti, että Cam on leiponut suussasulavaa suklaakakkua. Ja jos viette hänelle muutaman herkullisen luumun hillottavaksi ja sanotte, että minä lähetin teidät, saatte varmasti kukin maistaa palasen. Jopa ennen illallista.” Hän hymyili nähdessään uutisen piristävän vaikutuksen. Jopa Marie näytti unohtaneen harminsä. ”Kertokaa Camille terveisiä, että tämä on kuningattaren määräys.”

”Kiitos, kuningatar Rose”, Tilda sanoi ja näytti katuvaan aiempaa pikkumaisuuttaan.

”Ja sinun täytyy pyytää Marielta anteeksi”, Rose lisäsi.

”Anteeksi, Marie”, Tilda sanoi ja kyyristyi tytön viereen. ”Seuraavalla kerralla näytän, kuinka saat luumun heitettyä takaisin minulle, jooko? Olen varma, että osut minuun alta aikayksikön!”

Rose voihkaisi. ”Tilda, en tosiaankaan tarkoittanut tuota.” Tilda oli kuitenkin jo lakannut kuuntelemasta. Hän tarttui Marien käteen, ja tytöt ryntäsivät kohti palatsia.

”Tulkaa!” hän huusi olkansa yli. ”Mennään hakemaan kakkua!”

”Unohditte luumut!” Rose huusi lasten perään, mutta tenavat pin-koivat jo täyttä vauhtia tiehensä. Nauru kaikui ilmassa, ja kyynel-let oli-
vat kauan sitten unohtuneet.

Rose pudisti päätään ja hymyili poimiessaan maasta yhden lasten heittämistä luumuista. Se oli kypsä ja pehmeä, ja äkkiä hänen teki vas-
tustamattomasti mieli haukata sitä. Hän puristi huulensa sen ympäril-
le ja valmistautui maistamaan luumun mehukkaan makeuden, mutta
kun hänen hampaansa puhkaisivat hedelmän sinipunaisen kuoren, ha-
pan maku tulvahti hänen suuhunsa.

”Pthyi!” hän sylkäisi ja katsoi luumua, joka oli vielä äsken näyttä-
nyt täydelliseltä.

Nyt hän huomasi sen olevan jauhoinen ja pilaantunut, ja siinä kie-
mursi mato. Rose sylkäisi vielä kerran ja viskasi luumun mahdollisim-
man kauas. Hän värähti kauttaaltaan mutta yritti tukahduttaa inhon-
sa. Luumu oli pudonnut maahan. Siksi se oli pilalla.

Käsi täristen Rose poimi uuden luumun lähimmästä puusta. Vaik-
ka hedelmä näytti kauniilta ja kypsältä, hän tiesi heti sen koskettaessa
hänen huuliaan, että sekin oli mätä. Hän pudotti sen ja tunsu kauhun
leviävän sisälleen. Hän seiso i hedelmätarhassa ja yritti käsittää sen äkil-
listä, omituista rappiota, kun alkoi sataa. Raskaat pisarat putoilivat
harvakseltaan ja osuivat kipeästi hänen ihoonsa. Rose kiiruhti kohti
palatsia, mutta sade tiheni ja kuuro kasteli hänet kiireestä kantapäähän.

Hän yritti uskotella itselleen, ettei kahdesta pilaantuneesta luu-
musta ja pienestä kevätsateesta kannattanut huolestua. Tämä ei ollut
merkki – vain mättä hedelmiä ja vettä, ei sen kummempaa.

*Järki käteen, hän komensi itseään sujahtaessaan palatsin suojiin.
Unohda hupsut pelkosi.*

Mutta Rose tarisi edelleen palatessaan makuukammioonsa. Polt-
tavan kuuma kylpykään ei saanut vapinaa loppumaan eikä huuhtonut
pahaa makua hänen kieleltään.

Wren seisoj Lemmitynlammen rannalla ja hieroi käsivarsiaan, jotka olivat kananlihalla. Auringon hiipuvat säteet saivat lammen kareilevan veden kimmeltämään kullanhohtoisena ja meripihkankeltaisena. Oli kevään ensimmäinen päivä, mutta tuulessa tuntui koleutta. Myös Wrenin luita kylmäsi, mutta tunne ei suinkaan ollut uusi.

”Illasta tulee täydellinen”, Rose vakuutti ja puristi Wrenin käsivartta. Hän seisoj tämän vieressä ja näytti kauniilta uudessa puvussaan. Se oli hennon vaaleanvihreä, ja siihen kirjaillut hennot pitsikukat heijastivat kevään tuloa. Agnes oli pujottanut päivänkakkaroita Rosen hiuksiin, jotka ryöppysivät löysinä kiharoina pitkin hänen selkäänsä. ”Esivanhempamme hymyilevät meille. Tunnen sen selvästi.”

Wrenillä oli yksinkertainen vartalonmyötäinen, yönsininen leninki, jonka uumaa koristi vyö. Hänen kaulassaan riippui safiiri, joka oli muinoin kuulunut hänen äidilleen, ja palmikossaan hänellä oli henoista talvikukista punottu köynnös, joka oli edelleen täynnä piikkejä. Roselle hän oli väittänyt, että asu symboloi väistyvää talvea, mutta aamulla pujotellessaan hienoja, valkeita kukkia hiuksiinsa hän oli välittömästi muistanut Gevran kuningaskunnan ja Grinstadin palatsin ylväät tornit maan lumihuippuisilla vuorilla.

Rose arvosti siskonsa puvun sanomaa. Talvi oli jäänyt taakse ja sen myötä myös verinen kapina, joka oli uhannut koko Eanan tulevaisuutta.

Kotiinpaluunsa jälkeen Wren ja Rose olivat pitäneet useita kuninkaallisia audiensseja ja avanneet Anadawnin kultaiset portit toivotukseen alamaisensa tervetulleiksi. Eshlinnin kaupunki oli rakennettu uudelleen, ja sitä ympäröivään metsään oli istutettu tuhansittain puuntaimia. Anadawnin kuninkaallinen laivasto oli puhdistettu pettureista ja heidän tilalleen palkattu innokkaita nuoria sotilaita, maan viljavarastoja täytettiin parhaillaan, viljelysmaat oli jaettu uudelleen ja kolmekymmentäseitsemän uutta sairaalaa avattu. Kun parantajia tarvittiin enemmän kuin koskaan, Orthan noidat huomasivat olevansa perin kysyttyjä. Kuluneina kuukausina he olivat levittäytyneet ympäri maata, ja muutamat olivat asettuneet aina Pohjoiskuruun asti, kun taas jotkut olivat matkanneet etelään Amarachin torneihin. Nyt ne kuhisivat uusia oppilaita, jotka paloivat halusta oppia tulkitsemaan taivaan saloja.

Hitaasti mutta varmasti kaksoset olivat vakiinnuttamassa asemansa maan todellisina johtajina. Noitina, joita heidän alamaisensa kunnioittivat eivätkä suinkaan pelänneet. Kuningattarina, jotka aikovat johdattaa valtakuntansa kohti rauhan ja vaurauden aikakautta. Horisontissa kajasti uusi aika. Tänään sitä juhlistettaisiin viettämällä imbolgia, kevään alkamisen juhlaa, Eanan vanhimman lammen rannalla Anadawnin palatsista itään.

Kuningatarten kutsusta Lemmitynlammelle oli kerääntynyt tuhansia juhlijoita. Anadawnin sotilaat vartioivat valppaasti iloista juhlakansaa, joka nautti musiikin pauhusta. Jotkut tanssivat laskevan auringon alla, toiset taas tungeksivat tarjoilupöytien ääressä, joivat viiniä ja maistelivat herkkuja, joita Cam oli valmistanut kokkiarmeijansa kanssa. Celeste, Rosen paras ystävä, oli jo hakenut lisää. Pöydät notkuivat rapeita perunakroketteja, paahdettua lammasta, vuohenjuustohunajatäytteisiä viikunoita, päärynä-mantelitorttusia, mausteista porkkanakakkua ja suklaatähtiä.

Kaksoiset seisoivat syrjässä juhlaväen melusta ja seurasivat ilonpi-toa. Rose kikatti nähdessään, kuinka Shen Lo tanssitti isoäiti Luta ja vanha noita käätti Shenin pyörittäessä häntä aivan liian lujaa. Vaik-ka Auringon suutelema kuningaskunta oli kaukana Eanasta, sen vasta kruunattu kuningas ei olisi voinut kuvitellakaan kieltäytyvänsä Eanan kuningatar-ten kutsusta.

Olihan hän korviaan myöten rakastunut toiseen heistä.

Wren vilkaisi Rosea sivusilmällä. ”Etkö aio tanssia Shenin kanssa?” hän kysyi huvittuneesti ja salaa tyytyväisenä siskonsa ja vanhimman ys-tävänsä jatkuvasta flirttailusta.

Rose hymyi kainosti. ”Vain, jos hän hakee minua.”

”Mikset hae itse?”

Rose nyrpisti nenäänsä. ”Koska, Wren, hänen kuuluisi tavoitella *minua*.”

”Hän on tuijottanut sinua lakkaamatta koko illan”, Wren huo-mautti. ”Ehkä häntä hermostuttaa.”

”Shen Lo ei hermoile”, Rose sanoi, ja hänen äänestään tihkui läm-pöä. ”Vaikken käy kieltämään, että pukuni *on* poikkeuksellisen upea.”

Kylmä viima pyyhkäisi aukion yli. Se rypisti lammen veden pienille laineille, ja Wren laski katseensa ja mulkaisi omaa heijastustaan lam-men pinnasta.

”Lakkaa ihailemasta itseäsi”, Rose kommentoi. ”Turhamaisuus ei pue kuningatarta.”

Wren tuhahti. ”Itse seisoskelet tuntikausia peilin edessä.”

”Niin, mutten *koskaan* julkisesti. En ainakaan niin, että muut huomaisivat.”

Wren ei tiennyt, kuinka olisi kertonut Roselle, ettei hän suinkaan katsonut itseään. Tähyillessään Lemmitynlampeen hän olisi voinut vaikka vanhoa, että näki Oonagh Tähtirinnan tuijottavan häntä pin-nan alta. Kaksoiset eivät koskaan puhuneet esiäidistään – joka piileskeli

edelleen jossakin päin Gevraa ja luultavasti keräsi voimiaan – mutta joka aamu Wren erotti selvemmin Oonaghin piirteet omassa, tuskaisessa katseessaan. Omituinen tyhjyys ammotti hänen sisällään ja muisuttu kaikesta, mistä hän oli luopunut sekaantuessaan verimagiaan: parantajankyvyyistään ja samalla mielenrauhastaan.

Siitä Rosella ei ollut aavistustakaan.

Eikä Wren tiennyt, kuinka kertoisi hänelle.

”Oletko valmis?” Rose kysyi ja tarttui Wrenin käteen. ”Alkaa olla esityksemme vuoro.”

Wren nosti katseensa vedestä. ”Olen valmis.”

Rose viittasi hovimuusikoille. Musiikki hiljeni. Shen Lo lakkasi tanssimasta ja hymyili kääntyessään kohti kaksosia. Muut juhlijoista noudattivat hänen esimerkkiään ja katsoivat innokkaasti kuningattariaan. Jopa tuuli taukosi kuin kuunnellakseen.

Lyhdyt välkehtivät kaikkialle lammen ympärillä ja langettivat hohdettaan Wrenin ja Rosen ylle.

”Tervetuloa imbolg-juhlaan”, Rose huusi. ”Meillä on kunnia juhlistaa pitkän talven päättymistä kanssanne ja toivottaa kevät tervetulleeksi. Tämä on uusien siunausten vuodenaika. Juhlikaamme siis yhdessä, nauttikaamme herkuista ja mukaansatempaavasta musiikista sekä tietenkin taikuudesta.”

Yleisö hurrasi.

Rose nyökkäsi Wrenille.

Wren kohotti vapaan kätensä ja kutsui myrskytaikuutta sisällään. Hän oli syntyjään lumooja, mutta mitä tuli hänen uusiin kykyihinsä, myrskyjen nostattaminen tuntui niistä helpoimmalta. Olihan heidän mumminsa Banbakin ollut myrskyntuoja. Vaikka Banba oli poissa, hänellä oli edelleen paikka Wrenin sydämessä. Wren ajatteli häntä joka kerta nähdessään uuden hopeisen raidan hiuksissaan, tunsi hänen

voimansa aina kutsuessaan tuulta ja kuuli hänen äänensä jokaisen myrskyn jylinässä.

Wren muovasi ilmasta uuden puhurin ja nostatti järvestä vesivirran. Se turposi myrskypilveksi. Hän hengitti hitaasti ulos ja keskittyi siirtämään pilveä järven keskelle. Loitsun voima kihisi hänen veressään ja kalisi hänen hampaissaan.

”Tänään heitämme hyvästit menneisyyden peloille ja erimielisyyksille”, Rose julisti. ”Hylkäämme kaikki sodan ja verenvuodatuksen muistot.”

Wren päästi otteensa myrskystä, ja samassa Rose kohotti vapaan kätensä ja repäisi pilven kahtia. Ukkonen jyrähti korviahuumaavasti. Yleisö hurrasi, kun salamat välkkyivät kaikkialla heidän ympärillään. Sade lankesi valtavana vesiryöppynä, joka takoi järven pintaa. Ja sitten, yhtäkkiä, kuuro taukosi. Taivas oli jälleen kirkas.

Äkillinen tuska korvensi Wreniä. Hän puri hammasta ja pakotti hymyn huulilleen, mutta hänen kätensä tärisivät ja polvia alkoi heikottaa.

”Tänään toivotamme tervetulleeksi valoisamman tulevaisuuden”, Rose julisti kovaa ja kirkkaasti, ja hänen hymynsä oli leveä ja varma. ”Uuden elämän, uuden kasvun, uuden toivon.”

Hän puristi Wrenin kättä. Oli lumouksen aika. Kaksoset polvistuivat ja kuopaisivat kumpikin kourallisen maata lammen rannalta. Tuore maa vahvisti Wreniä, kun hän nousi seisomaan. Jos Rose olikin huomannut siskonsa äkillisen uupumuksen, hän ei mitenkään osoittanut sitä.

Kaksosten äänet voimistuivat, kun he lausuivat lumouksensa, ja heidän loitsunsa kajahti kuin laulu.

”Tomu maasta, liekin palo, tervetullut kevään valo.”

Juuri kuten olivat harjoitelleet koko viikon, Wren ja Rose viskasivat mullan ilmaan ja loihtivat mahtavan, liekehtivän tammen. Se häälyi lammen yllä kuin kookas, palava patsas. Kansa puhkesi suosionosoituksiin.

”Eanan kansalaiset, kutsumme teidät mukaan”, Rose huusi. ”Jos teillä ei ole taikavoimia, ottakaa yksi palvelijoiden tarjoamista kynttilöistä, kohottakaa se kohti taivasta ja liittäkää valonne meidän valoomme. Noidat, lainatkaa taikuuttanne meidän loitsuumme. Auttakaa meitä langettamaan symbolisen Valon puumme avulla uusia siunauksia tähän ikivanhaan maahan.”

Joka puolella aukiota sytytettiin ja kohotettiin kynttilöitä. Noidat polvistuivat ottamaan kourallisen maata, lausuivat omat lumouksensa ja lisäsivät tulisiimoja suureen, palavaan puuhun, kunnes se rönsyili koko lammen laajuudelta ja sen oksat kiemursivat kohti taivasta. Aukio leimusi syvän keltaisena ja kullanhohtoisena, mutta enää sitä ei valaissut laskeva aurinko vaan valon puu. Imbolgin tunnus.

Kaikki nostivat katseensa ja ihailivat noitien voimannäytettä.

Rosen nauru solisi hilpeänä kuin laulu. ”Voi, Wren, eikö se ole ihmeellinen?”

Suuri puu sai kyynleet kihoamaan Wrenin silmiin, ja lyhyen, täydellisen hetken hän tunsu saaneensa uutta voimaa ja täyttyvänsä toivolla, jonka oli jo kuvitellut kadottaneensa.

Kunnes savu nousi. Se hiipi ylös puun juurelta ja sihisi nielaistessaan liekit.

”Voi ei!” Rose parahti hiljaa, mutta Wren kuuli pakokauhun hänen äänessään. ”Mitä ihmettä nyt tapahtuu?”

Wren kavahti, kun tuska jälleen korvensi hänen käsivarttaan. Hän laski kätensä saadakseen loitsun loppumaan, mutta oli jo myöhäistä. Loitsu oli kieroutunut. Savu paksuni ja musteni. Se hiipi ylös puun oksistoa ja peitti pienimmänkin valonvälähdyksen. Sitten se alkoi kertyä lammen ylle tukahduttavaksi tuhkakilveksi, joka sammutti kynttilät.

Pimeys lankesi väkijoukon ylle, ja kuului kirkaisuja.

”Wren! Jokin on vinossa!” Rose sihahti ja tarrasi Wrenin käteen.

Ennen kuin Wren ehti vastata, kajahti kolkko nauru. Se tuntui kai-
kuvan kaikkialla hänen ympärillään ja saavan voimaa savusta. Wren
jähmettyi. Äkkiä hän ymmärsi – ei ollut kyse siitä, mikä oli vikana,
vaan *kuka*. Jotenkin Oonagh Tähtirinta oli päässyt lammelle. Wren
päästi irti Rosen kädestä ja pakeni.